

OOM WILLIBRORD

Jan Terlouw

Oom Willibrord

Met tekeningen van
Ingrid en Dieter Schubert

Lemniscaat Rotterdam

Dit boek verscheen voor het eerst in 1970 onder de titel:
De avonturen van Oom Willibrord.

Twaalfde druk, 2012

© Lemniscaat b.v. Rotterdam 1981

© Omslag en illustraties: Ingrid en Dieter Schubert

ISBN 978 90 6069 459 6

Druk en bindwerk: HooibergHaasbeek, Meppel

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig milieuverontreinigend transport is vermeden.

Inhoud

Verhalen van oom Willibrord moet je beslist geloven	7
Oom Willibrord ontmoet de burgemeester	12
Adelaars en of je aan hun poten kunt hangen	22
Oom Willibrord staat op zijn hoofd	29
Polluks	35
Oom Willibrord is nooit ziek	40
Het cadeau	47
Springtouwen en dat soort dingen	50
's Zondagsmiddags moet je toch ook iets doen	57
Een ontdekking van belang	62
Het verhaal van oom Willibrord	67
We willen nog meer weten	77
Oom Willibrord bezoekt de kermis	83
Probleem met een olifant	93
Het geval met de stier	101
De riem van oom Willibrord	109
Oom Willibrord blijft oom Willibrord	117

Verhalen van oom Willibrord moet je beslist geloven

We waren met z'n zevenen, een gewoon gezin zoals er zoveel zijn. Een vader, een moeder en vijf kinderen. Van de kinderen was mijn zusje Annemarie de oudste. Ze was indertijd heel groot voor haar leeftijd. Ik heb er jaren onder geleden dat ik haar niet aan kon. Ik was namelijk de tweede en een jongen. Dan moet je zo'n iets ouder zusje toch met één hand op de grond kunnen gooien, nietwaar? Maar nee hoor, minstens tot haar veertiende was ze sterker dan ik. Zelf heet ik Jan.

Na mij kwam Cas. Ik was wel sterker dan Cas, maar hij kon belachelijk hard lopen. Als ik hem wilde grijpen omdat hij een schop onder zijn achterwerk had verdiend, dan huppelde hij vrolijk voor me uit. Af en toe draaide hij zich al hollend half om en zwaaide naar me. Het is een wonder dat ik nooit een hartverlamming heb gekregen van machteloze woede. Jullie kunnen je nu voorstellen wat een moeilijke jeugd ik heb gehad.

Tenslotte was er dan nog de tweeling, Nancie en Maarten. Nancie was de oudste. Het verschil in leeftijd was twintig minuten. Een gewoon mens vindt dat niet veel, maar Nancie ontleende er allerlei rechten aan. De goeie Maarten liet het meestal maar over zijn kant gaan, maar soms maakte hij zich ineens ontzettend kwaad. Dan sperde hij zijn bepaald niet kinderachtige mondje open en schreeuwde zich weg. In het begin was dat voor ons een reden om erg te schrikken, maar we wenden er al gauw aan. Op den duur hielden we

hem gewoon even onder de kraan en dan kwam hij weer bij. Omdat Nancie en Maarten de kleinsten waren noemden we ze natuurlijk de baby's.

Vreemd genoeg vonden ze dat niet leuk. Vader en moeder hadden allerlei ideeën waar we het niet mee eens waren. We mochten bijvoorbeeld niet met onze beste kleren door de modder rollen. Iedere avond kwam er een moment dat ze zeiden: 'Jongens, naar bed.' Dat sloeg nou nooit eens over. We moesten voeten vegen, we mochten niet door de dakgoot lopen en we mochten elkaar niet met water nat spuiten. Bovendien mochten wij, jongens, niet een plas doen tegen de kastanjeboom, terwijl dat toch zoveel makkelijker was dan helemaal terug naar huis gaan, waarbij je dan ook weer voeten moest vegen.

Maar ondanks deze kleine meningsverschillen hielden we veel van onze ouders, zoals alle kinderen veel van hun ouders houden. Kortom, we waren een heel gewoon gezin.

Nee, dan onze oom. Als er iets ongewoon was op deze wereld dan was hij het. Willibrord heette hij, en wij kinderen zeiden dus: oom Willibrord. Mijn vader zei altijd Wil tegen hem en mijn moeder zei Willy.

Oom Willibrord was de grootste, sterkste man die ik ooit heb gezien. Hij had een dichte zwarte baard en zijn wenkbrauwen leken wel braamstruiken. Van een kam had hij denk ik nooit gehoord. Meestal had hij een heel ruige bontjas aan, zelfs in huis, waardoor hij er uitzag als een beer. Om die bontjas zat geen riem maar een dik touw. Zijn laarzen waren kolossaal, daar kon je wel een bad in nemen, en als hij zijn hand op je hoofd legde dacht je dat een grote stalen zandgrijper je te pakken had. Mensenlief, wat een enorme kerel. Hij had zó'n bulderstem dat je altijd dacht dat hij kwaad was en eerlijk gezegd was hij ook nogal eens kwaad. Sjonge jonge, wat kon die oom Willibrord zich opwinden als iets

hem niet naar de zin ging. Dan riep hij heel hard HUT en MOT en eerlijk gezegd vermoedden wij wel dat hij heel wat lelijker woorden wist, maar die mocht hij niet zeggen van mijn moeder. Ja, gek hè, mijn moeder was de enige die hem iets kon verbieden. Naar haar luisterde hij wel eens, als hij tenminste niet al te kwaad was. Mijn vader durfde hem nooit erg tegen te spreken. Ik weet nog dat hij eens drie dagen met zijn arm in een doek heeft gelopen omdat oom Willibrord hem een vriendelijk klopje op zijn schouder had gegeven.

Maar moeder zei soms: ‘Willy, jongen, stel je niet zo aan,’ en ik kan je verzekeren dat wij moeder bewonderden omdat ze zo iets durfde zeggen.

Nu denken jullie waarschijnlijk dat we niet erg veel van oom Willibrord hielden. Hij snauwde ons immers bijna altijd af. Als we vroegen of we met hem mee mochten ergens naar toe, zei hij meestal: ‘Welnee jô, daar ben je een veel te piepklein, miezerig ventje voor.’

Als je eens ziek was zei hij: ‘Allemaal aanstellerij, een flinke kerel is nooit ziek.’

Als je per ongeluk met je blote voeten door de brandnetels liep lachte hij je uit, en toch waren we allemaal dol op hem. Gek hè?

Een cadeautje voor mijn verjaardag heb ik nooit van hem gekregen. Zelfs niet als hij er die dag toevallig was. ‘Verjaardagen zijn onzin,’ zei hij. ‘Ik ben ook nooit jarig.’

Maar wel bracht hij dan opeens bijvoorbeeld op 14 juni, als ik absoluut niet jarig ben, een echt jong tijgertje mee. ‘Hier,’ gromde hij, ‘dat mag je houden voor mijn part.’

Stel je voor, een echte jonge tijger. Oom Willibrord vond dat doodgewoon. Toen dat tijgertje groter werd bracht mijn vader het natuurlijk naar de dierentuin, dat kun je begrijpen. Oom Willibrord vond dat belachelijk. ‘Kom nou, zo’n beestje doet toch niks,’ zei hij.

Oom Willibrord was voor geen enkel dier bang. Niet voor leeuwen, niet voor krokodillen, niet voor wolven. Met één uitzondering: honden. Hij was doodsbenuwd voor honden, zelfs voor kleintjes. Dat vonden we natuurlijk vreemd, daar begrepen we niets van. Die angst voor honden was eigenlijk het eerste dat me deed vermoeden dat oom Willibrord een geheim had, een duister geheim waar honden iets mee te maken moesten hebben. Intussen was het wel lastig voor oom Willibrord. Kijk, leeuwen kom je niet iedere dag tegen, maar honden wel. Bovendien wilde hij absoluut niet laten merken dat hij zo bang was voor honden. Dat gaf nogal eens aanleiding tot moeilijke situaties. Enfin, dat horen jullie nog wel.

Nu moet je weten dat hij vaak jachtavonturen vertelde. Reuze spannende verhalen, waarbij geregeld panters op zijn nek sprongen en grote slangen zich om hem heen kronkelden. En ik moet jullie eerlijk bekennen dat ik dat heel vroeger wel eens niet allemaal geloofde. Omdat hij zo bang was voor honden, begrijp je. Maar dat was heel vroeger. Later heb ik zoveel dingen van hem met mijn eigen ogen gezien en zoveel met hem meegemaakt dat ik nu onvoorwaardelijk alles geloof wat hij ooit verteld heeft.

Ik hoop van harte dat jullie ook allemaal heel precies zullen geloven wat ik over oom Willibrord ga vertellen. In ieder geval hoop ik dat jullie het niet hardop zullen zeggen als je het niet precies gelooft. Want ik heb eens heel voorzichtig tegen oom Willibrord gezegd dat ik dacht dat hij misschien een beetje overdreef en toen heeft hij me boven in de eikeboom gesmeten en me er vervolgens als een eikel weer uitgeschud. Ik moet zeggen dat hij me netjes heeft opgevangen, maar 't was toch een griezelige ervaring.

Ik waarschuw maar even.

Oom Willibrord ontmoet de burgemeester

Het was zaterdagavond en de burgemeester zou op bezoek komen.

Ik weet niet of jullie geregeld de burgemeester op bezoek krijgen, maar bij ons was het iets heel bijzonders. Mijn moeder had het hele huis schoongemaakt, hoewel je toch nauwelijks kon verwachten dat de burgemeester de slaapkamers zou gaan bezichtigen. Mijn vader had dure sigaren gekocht en een vierkante fles in de koelkast gezet. Cas en ik moesten al het speelgoed zó verschrikkelijk netjes opruimen dat je haast zou denken dat speelgoed besmettelijk was voor de burgemeester. Zo was dan het hele huis klaar voor de hoge gast. Om vier uur 's middags al, ofschoon hij pas om kwart over acht zou komen. En om halfvijf werd er gebeld. Ik deed open en werd bijna ondersteboven gelopen door oom Willibrord, die op zijn bekende lawaaiërie manier binnen kwam. Met zijn bontjas en zijn laarzen, die bedekt waren met een vijf centimeter dikke laag opgedroogde modder en zijn zwarte baard die nog iets woester en ongekamder was dan de vorige keer.

'HUT,' zei hij dreunend, 'ik kom hier het weekend doorbrengen.'

'O, dag Wil,' zei mijn vader zuinigjes.

Oom Willibrord wilde mijn vader een hand geven, maar die wist dat te voorkomen door gauw de versterkte leunstoel bij te schuiven. Hij had namelijk geen zin om weer drie dagen met zijn arm in een doek te lopen.

Jullie vinden misschien dat mijn vader best iets hartelijker kon doen. Maar bedenk dan wel dat oom Willibrord de allerongeschiktste persoon was om er bij te hebben als je een burgemeester op bezoek krijgt. Bovendien was de waardering die oom Willibrord had voor burgemeesters en commissarissen van politie uitzonderlijk klein en dat liet hij voortdurend merken. Nee, ik kon me best voorstellen dat mijn vader vond dat oom Willibrord ongelegen kwam. Maar wij vonden dat niet.

Moeder probeerde ook nog even voorzichtig of ze hem die avond de deur uit kon krijgen.

‘t Is volle maan. Een prachtige avond voor een boswandeling,’ zei ze hoopvol.

‘MOT,’ zei oom Willibrord, ‘t lijkt wel of jullie me weg willen hebben.’

‘Nee hoor Willy, maar we krijgen de burgemeester op bezoek vanavond, en ik dacht dat je dat misschien niet zo gezellig zou vinden.’

‘Ik kan me niet herinneren dat ik ooit voor een burgemeester op de loop ben gegaan,’ zei oom Willibrord. ‘Voor niemand trouwens,’ voegde hij er dreigend aan toe, alsof wij iets anders hadden beweerd.

‘Nou ja,’ zuchtte mijn moeder, ‘het zal wel loslopen.’

Maar het liep niet los. De burgemeester kwam om acht uur zestien binnen. Hij had een keurig pak aan, met een horlogeketting op zijn vest en zo. Een grotere tegenstelling dan tussen hem en oom Willibrord is niet denkbaar. De kleine, tengere, tot in de puntjes verzorgde, beschaafd sprekende burgemeester en de grote, forse, slordige, krachttermen rondslingerende oom Willibrord. ’t Ging al direct een beetje fout bij de begroeting. Oom Willibrord gaf de burgemeester een hand en ofschoon hij kennelijk zijn best deed om niet te hard te knijpen trok de burgemeester helemaal wit weg.

‘Wie doet er nu ook twee zegelringen om z’n vingers,’ mompelde oom Willibrord.

Omdat de burgemeester zijn rechterhand amper meer kon gebruiken dronk hij zijn koffie met de linker. Maar de burgemeester was buitengewoon rechts en dus knoeide hij op zijn streepjesbroek. Hij deed net of hij het niet merkte en mijn vader en moeder praatten er ook gauw overheen, maar oom Willibrord trok een zakdoek zo groot als een kinderkakentje uit de zak van zijn bontjas, een vrij vieze bovendien, en zei hulpvaardig:

‘Laat ik je even afvegen.’

Wij vonden het erg leuk, vader en moeder minder en de burgemeester het minst.

Zo ging het door. Vader en moeder en de burgemeester voerden een gesprek waar oom Willibrord van tijd tot tijd een opmerking tussen smeed die iedereen de kleuren deed uitslaan. Om vijf voor negen, tot onze grote vreugde nog net voor we naar bed moesten, ging het definitief mis.

‘Maandag begint de gemeente de Heidehoek bouwrijp te maken,’ zei de burgemeester.

‘Wat zei je?’ vroeg oom Willibrord.

‘We gaan huizen bouwen op dat stuk grond. U kent het vast wel. ’t Is op de hoek van...’

‘Daar komt niks van in,’ zei oom Willibrord. ‘Pardon?’

‘Op de Heidehoek zit een ooievaar te broeden. Zolang de jonge ooievaars niet zijn uitgevlogen wordt er niks bouwrijp gemaakt of hoe je dat noemt.’

‘Mijn beste meneer, het is een raadsbesluit. Daar valt niets aan te veranderen.’

‘Ik zeg je dat het niet gebeurt.’

‘Hoe denkt u het tegen te houden?’

Oom Willibrord was op zijn beurt rood aangelopen.

‘HUT, er worden geen ooievaarsnesten verstoord, al moest het paleis van de koningin er komen.’

‘Tja, ’t is natuurlijk vervelend voor die vogels, maar die moeten dan elders maar een plek zoeken.’

‘HUT!’

Oom Willibrord was opgestaan en liep dreunend door de kamer. Hij zei nog een keer of drie HUT en MOT en vertrok toen om alsnog een boswandeling te gaan maken. Ik had de indruk dat mijn ouders het wat aan de late kant vonden.

De volgende dag mocht ik met oom Willibrord mee naar de stad. We gingen naar de dierentuin. Hij was daar kind aan huis. Verschillende dieren waren door hem aan de dierentuin geschonken. Bovendien was er in de wijde omtrek niemand te vinden die zo anti-bang was voor de wilde beesten. Daarom was het zo eigenaardig dat oom Willibrord wel bang was voor honden. Zelfs voor een klein hondje, waar *ik* zonder meer langs durfde lopen, ging hij er van door. Dat wil zeggen, hij probeerde zich ongemerkt terug te trekken. Je moest het namelijk niet in je hoofd halen om te zeggen dat hij bang was voor honden. Nee, die angst voor honden, daar begrepen we niets van. Cas en ik hadden het er dikwijls over, maar daar schoten we weinig mee op.

In de dierentuin ging ik direct naar de apenberg. Een moeder aap was bezig haar zoon een pak voor z’n billen te geven op een manier die me erg bekend voorkwam. Ik zag dat in de verte oom Willibrord een druk gesprek voerde met een oppasser. ’t Kon wel eens zijn dat dat gesprek nog interessanter was dan de apen. Ik holde er naar toe.

‘Onmogelijk meneer,’ zei de oppasser.

‘Niets is onmogelijk, vriend,’ meende oom Willibrord. ‘Bovendien heb je er niets mee te maken.’

‘Niets mee te maken? Ik ben verantwoordelijk.’

‘HUT man, ik neem de verantwoordelijkheid een poosje van je over. Ik heb hem zelf hier gebracht. Hij is van mij.’

‘Hij *was* van u, meneer. Nu is hij van de dierentuin.’
‘Onzin. MOT, ik heb genoeg gepraat. Geef me de sleutel.’
‘Ik durf niet, meneer.’

Ze stonden bij de ingang van het verwarmde gebouw waarin de slangen en krokodillen huisden. Zonder verder een woord te zeggen greep oom Willibrord de oppasser vast en tilde hem boven zijn hoofd. Hij liep met het vrachtje naar binnen en hield de schreeuwende man over de lage glazen wand boven de vijver met krokodillen.

‘Misschien krijg ik zo dadelijk wel kramp in mijn armen,’ zei hij.

Intussen zocht de spartelende oppasser in zijn broekzakken en haalde een sleutel te voorschijn. Natuurlijk liet hij in zijn zenuwachtigheid de sleutel vallen en die plonsde tussen de slapende krokodillen. Je kon hem in het ondiepe water op de bodem zien liggen.

‘Uilskuiken,’ zei oom Willibrord.

Hij zette de man op de grond en boog zich over de glazen wand. Op z’n dooie gemak viste hij de sleutel uit het water en stak hem in de zak van zijn bontjas.

‘Ik kom morgenochtend vroeg hier,’ zei hij. ‘Je zult nergens erg in hebben. En sta niet zo onnozel te bibberen, man. Je doet net of je kou hebt gevat. Kom jochie.’

Tot mijn spijt verlieten we de dierentuin direct daarop. Oom Willibrord was kennelijk niet in een goede bui, anders was hij wel even enkele van zijn lievelingsdieren gaan begroeten.

‘Wat is dat voor een sleutel, oom?’ vroeg ik.

‘HUT.’

‘Wat wilt u met die sleutel?’

‘Ik zei: HUT.’

Ik durfde niet verder aan te dringen. Hij had me tenslotte al eens eerder op m’n kop in een opper hooi gezet. Ik vertelde alles aan Cas en die dacht dat oom Willibrord mis-

schien toegang wilde hebben tot het verblijf van de ooievaars, reigers, ibissen en andere langbenige vogels.

‘Waarom dan?’

‘Nou ja, vanwege die Heidehoek-ooievaar.’

‘Ik zie het verband niet.’

Je merkt wel, van Cas kon je ook niet veel wijzer worden. Hij was overigens erg geïnteresseerd in de oppasser die boven de bak met krokodillen had gezweefd. Hij wilde precies weten hoe hard hij had geschreeuwd en of de krokodillen hun bek al vast hadden opengesperd. Ik zei maar ‘ja’, om hem plezier te doen. In werkelijkheid hadden de dieren evenveel bewogen als boomstammen bij windstilte. Ik vertelde er nog bij dat een van de dieren bijna oom Willibrords arm had afgebeten en toen werd hij helemaal rood van jaloezie omdat hij er niet bij was geweest.

’s Maandagsmorgens om halftien kwam de opzichter van openbare werken bij de burgemeester.

‘Meneer de burgemeester, we moesten immers de Heidehoek bouwrijp maken?’

‘Ja, en?’

‘Daar staat toch die oude schuur met die paal er naast en op die paal dat wagenwiel en op dat wiel een ooievaarsnest?’

‘Dat weet ik, ja.’

‘Op de Heidehoek zit een man met zwarte baard sinterklaasversjes te neuriën. Hij zegt dat we die paal niet weg mogen halen.’

‘Verdraaid man, ik heb toch gezegd dat alles weg moet.’

‘Ja maar weet u, meneer de burgemeester, aan die paal zit een ketting...’

‘Wat zou dat?’

‘Aan die ketting zit een stalen halsband...’

‘O. Ja?’

‘En aan die halsband zit een tijger.’

‘Je meent het niet.’

De burgemeester greep zijn paraplu en begaf zich naar de Heidehoek. Bij de deur van het gemeentehuis kwam hij de commissaris tegen die hij beval mee te gaan. Oom Willibrord zat met zijn rug tegen de bouwvallige schuur houtjes te snijden met een zakmes.

‘Wel alle...,’ zei de burgemeester, terwijl hij vol afschuw naar de tijger keek, die een eindje verder aan de paal gebonden lag. ‘Hebt u die tijger daar laten vastleggen?’

‘Niet *laten* vastleggen, m’n jongen,’ antwoordde oom Willibrord. ‘Dat heb ik zelf gedaan.’

‘Dan gelast ik u hem onmiddellijk te verwijderen.’

‘Ha ha,’ lachte oom Willibrord.

‘Anders laat ik hem doodschieten. Commissaris, hebt u een pistool bij u?’

‘Jawel, meneer de burgemeester.’

Intussen was oom Willibrord opgestaan en traag naar de tijger gelopen. Op z’n gemak ging hij tegen het dier aanzitten, een arm om de gestreepte hals. De omstanders zagen het met ontzetting aan.

‘Dan moet je mij toch eerst doodschieten,’ zei oom Willibrord.

De burgemeester was woedend. Hij dacht ingespannen na. Hoe kreeg hij die brutale man weg? Het schoot hem te binnen dat hij wel eens had horen zeggen dat die meneer Willibrord, al was hij nu nog zo moedig met leeuwen en tijgers, als de dood was voor honden.

Nu had de burgemeester zelf een nijdige keeshond, zo’n echte keffer. Hij ging naar huis en kwam even later terug met het dier. Intussen zag het op de Heidehoek zwart van de mensen.

Cas en ik waren er natuurlijk ook.

‘Hij komt er aan met zijn hond, oom Willibrord,’ waarschuwde ik.

Oom Willibrord werd een beetje bleek onder zijn baard. De tijger gaapte en likte over oom Willibrords oor. Intussen was de burgemeester dichterbij gekomen. Hij ontdeed de hond van zijn halsband en zei:

‘Pak ’m, Thor.’

Het hondje rende blaffend op oom Willibrord af. Cas en ik konden aan zijn gezicht zien dat hij op het punt stond op het dak van de schuur te klimmen. Zover kwam het niet, want de burgemeester was iets te slim geweest. Toen Thor vlak bij was sperde de tijger zijn bek wijd open. Een belangwekkende rij tanden werd zichtbaar. Nog nooit heb ik een hond zo zien schrikken. Hij keerde zich om en holde als een pijl uit de boog naar huis waar hij tot woensdagmorgen heeft liggen rillen in zijn mand.

‘Zo,’ zei oom Willibrord. ‘Jij hebt jouw hondje op mij afgestuurd, nu ga ik mijn tijgertje eens op jou afsturen.’

En hij begon te morrelen aan de ketting.

‘Nee!’ riep de burgemeester ontzet.

‘Nee!’ gilden de mensen.

‘Toch wel,’ vond oom Willibrord. ‘Tenzij de burgemeester een maandje of twee wil wachten met knoeien aan de Heidehoek.’

De burgemeester aarzelde. Oom Willibrord streek de tijger over zijn neus.

‘Heb jij soms trek in een lekker hapje burgemeester?’ vroeg hij vriendelijk. De tijger stond op.

‘Goed, goed,’ zei de burgemeester. ‘We kunnen eerst het zandpad wel bestraten. Eigenlijk is dat dringender.’

‘Is het zandpad niet bestraat?’ zei oom Willibrord. ‘Foei toch. Direct beginnen, jongens.’

De mannen van gemeentewerken pakten hun schoppen en andere spullen en trokken naar het zandpad. De burgemeester volgde hen. Met een brede vleugelslag kwam vader ooi-evaar aanvliegen en maakte een perfecte landing op zijn

horst. Later die zomer kregen de burgemeester en zijn vrouw een dochtertje. Het hele dorp beweerde dat ze dat uiteindelijk aan oom Willibrord en zijn tijger te danken hadden, maar dat lijkt me onzin.

Adelaars en of je aan hun poten kunt hangen

Ik herinner me een gebeurtenis met oom Willibrord waar ik veel van heb geleerd. Ten eerste dat hij écht bang was voor honden. Ten tweede dat je hem daar niet mee moest plagen. En ten derde dat ook de grote mensen er beter aan deden zijn verhalen te geloven.

't Begon op een regenachtige middag toen we boterhammen zaten te eten. We hadden oom Willibrord een hele tijd niet gezien. Volgens moeder was hij in Noorwegen. Op een gegeven ogenblik werd er vreselijk hard aan de bel getrokken, nog harder dan de olieman altijd deed.

'Hé,' zei moeder, 'de olieman is al geweest, dus dat moet Willy zijn.' En inderdaad, tot onze grote vreugde was het oom Willibrord.

Hij kwam op zijn gewone manier binnen, dat wil zeggen bulderend zoiets als 'HUT, wat een regen in dit kikkerland' en een paar kopjes van de tafel gooiend met een sliert van het touw dat om zijn bontjas zat gewikkeld, maar goed, na een tijdje zat hij dan toch tamelijk bedaard in de versterkte leunstoel. Dat was het moment waarop het normale gezeur om een verhaal begon. Oom Willibrord maakte de gekste dingen mee en meestal vond hij het wel aardig om erover te vertellen, ook al noemde hij ons dovenetels en klepveren. Deze keer had hij een heel bijzondere geschiedenis voor ons. Hij was in Noorwegen op zoek gegaan naar een adelaars-nest, alleen maar omdat hij er nooit eerder een had gezien. Die adelaars bouwen hun nesten op de top van een steile

rots. Ze hebben er een hekel aan als je ze komt storen en, zei oom Willibrord, ze hebben een snavel als een dolkmes en een paar klauwen als een jonge leeuw.

Na een poosje zoeken vond oom Willibrord een hoge rots-punt waar een paar knotsen van steenarenden omheen vlogen. Het onderste deel van die rots was volkomen glad en kaal, zonder uitsteekseltjes waarlangs hij naar boven zou kunnen klimmen. Een gewoon mens zou in zo'n geval touwen en hamers en ander bergklimgereedschap zijn gaan halen, of eerder nog van de hele onderneming hebben afgezien. Oom Willibrord verzoon iets anders. Hij zag dat er naast de rotswand een grote spar groeide, wel dertig meter hoog. Weet je wat, dacht hij, ik klim in die spar, als ik bovenin ben spring ik op de rots en vandaar kan ik wel over de rots verder, want die ziet er daar in de hoogte wat minder steil uit. Zo gedacht, zo gedaan. De sprong van de boom naar de rots was niet eenvoudig, maar het lukte en na een toch nog vrij moeilijke klim bereikte hij het nest.

'Sjonge,' zeiden wij.

'Een koud kunstje,' meende oom Willibrord.

Hij vertelde dat de arenden niet aardig waren geweest. Het vrouwtje probeerde zijn ogen uit te pikken en het mannetje wilde maar liefst zijn hele hoofd eraf trekken. Oom Willibrord had steeds minstens één hand nodig om niet te vallen en daarom was het al met al een heel gedoe om zich de vogels van het lijf te houden. In de horst lagen twee jongen. Daarom waren die vader en moeder arend zeker zo nijdig. Ze zullen wel gedacht hebben dat oom Willibrord hun kleintjes kwaad wilde doen. Dat was natuurlijk onzin, want al stond oom Willibrord gauw klaar om politieagenten en andere lieden die het hem lastig maakten een schop onder hun achterwerk te geven, ik heb hem nooit een dier een klap zien geven. Zelfs als hij een spinnetje in huis zag nam hij het voorzichtig in z'n grote handen en bracht het naar buiten.

Goed, oom Willibrord hing daar bij die horst even uit te blazen toen het opeens enorm begon te stormen en te onweren. Noodweer was het. De bliksem vloog links en rechts langs hem heen. Hagelstenen kletterden in zijn gezicht. Hij had de grootste moeite zich in de harde wind met één hand te blijven vasthouden, want zijn andere hand bleef nodig voor de adelaars, die er maar niet genoeg van kregen duikvluchten naar zijn hoofd te ondernemen. De kleine Nancie werd helemaal bleek om haar neus van de griezeligheid.

‘Wat eng,’ zei ze.

Plotseling... een grote vuurzee, tegelijk met een oorverdovende knal... de bliksem was in de spar geslagen... een rukwind.. daar viel de spar met donderend geraas om. De wind gierde nog even door van de pret maar bedaarde al vrij gauw daarna. Het onweer dreef af. Afgezien van het woedende geschreeuw van de arenden werd alles weer rustig.

Daar hing oom Willibrord. Zijn spar was geveld. Hoe moest hij nu naar beneden? Langs die steile rotswand kon het onmogelijk zonder touwen. Het kon wel een week duren voor er mensen langs kwamen en zo lang kon hij die arenden slecht van zich af houden. Wat een toestand.

‘Was u bang, oom Willibrord?’

‘HUT, ik ben nooit bang, wat denk je wel?’

Hij had natuurlijk weer iets heel slims verzonnen. Eerst had hij overwogen om van zijn jas een parachute te maken, maar dat ging niet. ’t Is geen kinderachtig jasje, maar voor een parachute was hij toch niet groot genoeg. Toen had hij bedacht om de adelaars als parachute te gebruiken. Ze hadden het hem zo lastig gemaakt, nu konden ze wel eens een handje helpen. Weet je wat ’ie deed? Hij greep met iedere hand een adelaar bij de poten. Tegelijk. Natuurlijk begon hij toen te vallen want hij had geen hand meer over om zich vast te houden. Hij viel, maar niet hard. De vogels probeerden namelijk als gekken omhoog te vliegen en sleurden hem daarbij mee.

